

[Inger Gautier Schmit.]

Jeg kan slet ikke indse, at der er saa haardt Brug for dem, som Ministeren mener.

Jeg tror, der i store Dele af Befolkningen er en Uvilje over for det, at Klinikkerne skal have til Opgave at give Oplysning om Anvendelsen af Prævention. Mødrehjælpsinstitutionerne kan udmærket godt paatage sig den oplysende og vejledende Virksomhed; ikke mindst efter at vi har faaet Loven om Sundhedsplejersker gennemført, maa jeg mene, at der er rigelig Assistance for svangre Kvinder at henvende sig til. Indenrigsministeren udtalte under Forhandlingen om Lovforslaget om Sundhedsplejersker, at han meget vel kunde tænke sig, at de svangre Kvinder ogsaa kunde drøfte deres Svangerskab med Sundhedsplejerskerne, inden Barnet saa Dagens Lys. Men lad det nu være, som det vil; jeg maa dog mene, at naar den svangre Kvinde har baade Jordemoderen, Lægen, Sundhedsplejersken, Mødrehjælpsinstitutionerne og ogsaa Socialreformen — for at glæde Justitsministeren! —, er der tilstrækkelig udstrakte Arme i dette Land, og den Opgave, som Seksualklinikkerne skulde have, nemlig at oplære i Prævention — et meget omdiskuteret Emne —, kunde virkelig godt taale at vente lidt. De Mennesker, som ønsker Oplysning paa disse Omraader, har jo ogsaa Lægerne, de har nogle af disse Instanser, f. Eks. Mødrehjælpsinstitutionerne, og det kan ingenlunde siges, at man ikke kan faa Oplysning om disse Spørgsmaal.

Vil det nu være saa heldigt, som den forrige Taler mente, at gaa den Vej for at undgaa Svangerskabsafbrydelser, at man i udstrakt Grad oplærer Befolkningen i Anvendelsen af præventive Midler? Vil det være en heldig Vej at gaa? Vi er jo ikke uden Erfaringer i saa Henseende, idet vi i Udvalget har faaet tilsendt forskelligt Materiale om dette Spørgsmaal. Den forrige Taler var umaadelig begejstret for dette Materiale; paa hende synes det at virke som en Opmuntring til at følge disse Veje, paa mig har det haft den stik modsatte Virkning.

Vi har f. Eks. fra Sverige faaet Indberetning om, at en enkelt Kvinde, Fru Elise Ottesen-Jensen, har været Grundlægger af en Virksomhed, som hedder „Riksförbundet för Seksuel Uppllysning“. Den skal maaske være et Forbillede for den Landsforening for seksuel Sundhed, som, efter hvad jeg i Gaar saa i „Ekstrabladet“, er under Forberedelse. Naar man læser om en Virksom-

hed som den, der er udført i Sverige, læser om, hvorledes denne Kvinde har rejst rundt i Landet, har taget imod Konsultationer, har taget det ene store Lokale i Brug efter det andet til sin Virksomhed i Stockholm, hvorledes ti medicinske Kandidater, fem Læger og otte Jordemødre er optaget af at undervise i moderne Fødselskontrol, og hvorledes Lægerne rejser rundt og holder Forelæsninger og Kursus i Seksualspørgsmaal, maa man spørge sig selv: Det skulde da vel ikke være medvirkende til, at Sverige staaer med den laveste Fødselsprocent? Det skulde vel ikke være medvirkende til, at de to kendte Mennesker Hr. og Fru Myrdal skrev deres bekendte Bog om et uddøende Folk?

Naar man videre læser om, at denne Kvinde yderligere har oprettet en Forening, som har omtrent hele Forhandlingen af præventive Midler, saa at de kan sælge til de lavest mulige Priser, og de, som de skriver i deres Indberetning, har opfyldt Kravet om et smidigt Salgsapparat og er kommet i Kontakt med et stort Antal faglige og politiske Organisationer, som selv har valgt egne Kommissionærer og forhandler Midlerne, bliver jeg i hvert Tilfælde yderligere forstemt; især naar jeg samtidig ser paa Befolkningsstatistikken i Sverige, hvis Fødselstal, som sagt, er kommet ned paa 13 pro mille og staaer som det laveste. Jeg siger til mig selv: Er det da saa attraaværdigt? Er det det, man skal tilstræbe?

Mine Betænkeligheder bliver yderligere styrket ved, at jeg for et Par Dage siden har læst en Artikel af den kendte norske Kvinde Fru Ella Anker, der skrev i „Tidens Tegn“:

„Norges hovedstad er en døende by, den kan ikke lenger fornye sig. Den kveles av kameratekteskapet og en seksualitet, som ikke vil ha ansvar“, — det er altsaa alle dem, der anvender Prævention —

„en verdig død for Ibsens og Bjørnsons Folk!“

Hun skriver, at der fødes i Oslo 2 200 Børn aarligt, og der er 2 500 Dødsfald.

„Der er nu bare et barn pr. ekteskap i Oslo. — De gifte yrkeskvinner har bare 1/3 barn gennemsnitligt pr. ekteskap.“

Det er de velsignelsesrige Virkninger af Oplysningen om Prævention, og det er altsaa en af de Opgaver, som disse Klinikker skulde paatage sig. Jeg tror ikke, at de i særlig udstrakt Grad vil blive vejledende Klinikker for netop de Kvinder, man ønsker at hjælpe, thi denne legale aabenlyse Vej er den Vej, som de nødigst gaar. Men